

РЕШЕНИЕ

№ 996

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно гражданско дело № 20211100507815 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20086502/05.04.2021г. по гр.д.№ 9775/2020г. по описа на Софийски районен съд, 27 състав е признато за установено по предявения по реда на чл. 422 от ГПК иск с правно основание чл. 410, ал.1, т.2 от КЗ вр. с чл. 49 от ЗЗД, че Столична община ул. „Московска“ № 33, представлявана от кмета Й.Ф., дължи на ЗД „Л.И.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ****, сумата от 1102,35 лв. представляваща регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разноси по полица № 93001510065574 във връзка с претенция № 0000-1261-16-250871, образувана по повод нанесени вреди на застрахованото МПС „Ауди А8“, рег. № **** вследствие на ПТП осъществено чрез навлизане в несигнализирана и необозначена дупка на пътното платно на 22.02.2016г. в гр. София бул. „Бойчо Бойчев“, ведно със законната лихва от 14.11.2019г. до изплащане на вземавено, цялата сума има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 23.11.2019г. по ч.гр.д. 65385/2019г. по описа на СЛС 27 състав.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника Столична община с оплаквания за недопустимост и неправилност на първоинстанционното решение. Процесуалният представител на жалбоподателя поддържа, че съдът се е произнесъл по недопустим иск тъй като липсва идентитет между изложеното

в заповедта за изпълнение където е посочено че процесният автомобил се е движил по ул. „Суходолска“ и това в исковата молба където е посочено че автомобилът се е движил по бул. „Бойчо Бойчев“. Изтъква че, по делото не е доказано валидно възникнало застрахователно правоотношение между ищеца и водача на МПС. Излага че механизмът на ПТП не бил доказан. Сочи че актосъставителят не е възприел непосредствено механизма на ПТП а само е удостоверил направени пред него свидетелстващи изявления. Също така липсвал свидетел очевиден на процесното ПТП, поради което механизмът е недоказан. Поради което моли за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново с което искът се отхвърля.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответника по жалбата ЗД „Л.И.“ АД, с който въззивната жалба се оспорва. Процесуалният представител на въззиваемия намира, за несъстоятелни твърденията за липса на застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“. Поддържа, че представеният протокол от ПТП представлява официален свидетелстващ документ за всички факти възприети от длъжностното лице в рамките на неговата компетентност. Моли за потвърждаване на решението.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Неоснователно е оплакването на въззивника за недопустимост на иска по чл. 422 от ГПК и оттам на решението.

За да е допустимо производството по чл. 422 ГПК, е необходимо да има пълно съответствие между страните, основаниято, размера и периода на предявените искове и задълженията, за които е издадена заповед за изпълнение, доколкото в исковото производство се установява дължимостта именно на тези вземания, за които е образувано заповедното такова и за които е издадена заповед за изпълнение.

В настоящия случай съвпадат както страните, размера и периода, така съвпада и основаниято, а именно попадане на процесното МПС несигнализирана и небезопасна дупка на платното за движение. Направеното разминаване на улиците в заповедта за изпълнение не представлява разминаване в основаниято, още повече че в самото заявление по чл. 410 от ГПК е посочено точното наименование на улиците. При това

положение настоящият състав намира възражението за недопустимост на иска и съответно на решението за неоснователни.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Ангажирането на отговорността по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; 3/ предпоставките по чл. 49 ЗЗД - вреди; тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени вследствие противоправно деяние при или по повод на възложената работа; причинителят да е действал виновно. Вината се предполага - чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Първият спорен въпрос по делото е дали е налице сключен договор за застраховка между ищеца и водача на процесното ПТП.

Договорът за застраховка е от категорията на сделките, посочени в чл. 1, ал. 1 от ТЗ - "абсолютни търговски сделки", чиито търговски характер произтича от изричната норма на чл. 286, ал. 2 от ТЗ, а не е обусловен от търговското качество на лицето, което я сключва и от връзката с упражняването от него занятие. Поради това, че е търговска сделка, по отношение на договора за застраховка намира приложение разпоредбата на чл. 293, ал. 1 от ТЗ, според която за действителността на търговската сделка е необходима писмена или друга форма само в случаите, предвидени в закон. Такава специална правна регламентация относно формата на застрахователния договор се съдържа в Част Четвърта на КЗ. Съгласно императивната разпоредба на чл. 344, ал. 1 от КЗ застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт. В чл. 345 от КЗ е посочено и задължителното съдържание на застрахователния договор. Анализът на посочените разпоредби налага извод, че предвидената в закона писмена форма е условие за действителността на този договор, а не за неговото доказване.

Застрахователната полица, в която е обективиран договор за застраховка "Автокаско" за процесния автомобил, не е подписан от застрахователя, но и двете страни са изпълнили задължението си по него - по делото не се спори, а и се установява от доказателствата по делото, че застрахователна премия е платена, а след настъпването на процесното ПТП застрахователя е предявил уведомление за щета, като е получил изплатеното му от застрахователя обезщетение, поради което правилно първоинстанционният съд е приел, че са били налице валидни облигационни отношения между страните по процесния договор.

Настоящата съдебна инстанция намира, че след като процесната

застраховка съставлява търговска сделка, приложими са правилата на ТЗ и в частност на чл. 293 от ТЗ. Неспазването на законоустановената форма за действителност на търговската сделка не води автоматично до нищожност на същата и това е едно от различията между търговското и гражданското право, където нищожността настъпва независимо от поведението на страните. В търговското право, неспазването на формата, за да доведе до нищожност на сделката изисква по арг. от чл. 293, ал. 3 от ТЗ оспорване на действителността на сделката и то от страна по същото, а не от трето лице. Или нищожността, при неспазване на изискването за форма на сделката в търговското право, може да бъде преодоляна чрез разпоредбата на чл. 293, ал. 3 от ТЗ, съгласно която страната не може да се позовава на нищожността, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението. В случая, застраховката не е нищожна в отношенията между ищеца и собственика на застрахования автомобил, макар и полицата да не е подписана, тъй като от поведението и позициите на страните, въз основа на доказателствата по делото, следва, че страните не са оспорвали действителността ѝ. Поведение, от което може да се заключи, че липсва оспорване, е приемането на изпълнението на насрещната страна по договора. По тези съображения се налага извод за неоснователност на релевираното от жалбоподателя възражение за липса на валидно договорно правоотношение по застраховка "Автокаска".

С оглед изложеното въззивният съд приема, че е налице сключен договор за застраховка "Автокаска" по отношение на увреденото МПС със срок на валидност, включващ датата на настъпване на застрахователното събитие.

Другият спорен между страните въпрос е свързани с това дали е настъпило твърдяното ПТП, в резултат на което на застрахования автомобил са били нанесени твърдените имуществени вреди, в т.ч. с неговия механизъм, респ. дали е настъпило покрито от застрахователния договор събитие и съответно ищецът е бил в риск.

В производството по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ ответникът е трето лице по отношение на застрахователното правоотношение и той би могъл да противопостави на застрахователя всички свои възражения, които има срещу застрахования. Той разполага с възможността да направи възражения, които се основават на застрахователното отношение, в т.ч. и за липсата на валиден застрахователен договор, или за отсъствие на една от предпоставките, посочени в чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ - виж Решение № 64 от 15.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 667/2009 г., I т. о., ТК.

Както беше посочено по-горе е налице валиден договор за застраховка „Каско на МПС“ на 30.09.2015г. между ищеца, като застраховател и К. С.Т. със срок на застрахователно покритие от 00.00 ч. на 01.10.2015г. до 24.00 ч. на 30.09.2016 г. и уговорена застрахователна премия в размер на 1444,32 лв., платима на четири вноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието. Когато между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП и съвместно уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "б." от закона/, а когато такова съгласие не може да бъде постигнато между участниците в произшествието, те уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от закона/.

Съответно службите за контрол на МВР имат задължението да посетят мястото на ПТП в случаите, установени в чл. 125 ЗДвП, в т.ч., когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него, а едно от моторните превозни средства не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му при произшествието щети /т. 7/ и когато произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди /т. 8/.

На основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП и във връзка с чл. 294, ал. 7 КЗ е издадена Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 г., в сила от 30.01.2009 г. /. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/. Съгласно чл. 5, ал. 1 от наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /приложение № 3/.

Същевременно в нормата на чл. 6, т. 4 от наредбата е указано, че не се посещават от органите на МВР - "Пътна полиция" и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход.

В разглеждания случай е установено, че след настъпването на ПТП службите за контрол на МВР са посетили мястото на ПТП и са изготвили протокол № 1618300 от 22.02.2016 г. Последният е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена

сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими към механизма на ПТП. Когато фактът съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът, който претендира обезщетение за вреди, твърдейки, че е встъпил в правата на увреденото лице, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални знания, които съдът не притежава /в този смисъл Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т.дело № 444/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 85 от 28.05.2009 г. на ВКС по т.дело № 768/2008 г., II т. о., ТК, Решение № 73 от 22.06.2012 г. на ВКС по т.дело № 423/2011 г., I т. о., ТК, Решение № 98 от 25.06.2012 г. на ВКС по т.дело № 750/2011 г., II т. о., ТК и Решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т.дело № 1506/2013 г., I т. о., ТК/.

Видно е от направените отбелязвания в процесния протокол за ПТП, че същият е съставен от служител на ОПП-СДВР при посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице, в т.ч. възпроизведени в схема, относно състоянието на пътя, препятствията по него, разположението на лек автомобил "Ауди А8", както и видимите щети по него. В случая не е оспорена автентичността на протокола за ПТП или удостоверителната компетентност на неговия съставител или реда, по който е съставен протоколът. Ответникът е оспорил единствено механизма на ПТП.

Настоящият съдебен състав приема, че събраните по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническата експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, обсъдени в съвкупност, установяват деликта и причинната връзка с вредите - вещото лице изрично сочи, че от техническа гледна точка щетите съответстват на механизма на произшествието, описан в протокола за ПТП. В този смисъл следва да се приеме, че на 22.02.2016 г., около 01.00 ч., при движение по бул. „Бойчо Бойчев“ в гр. София, с посока от ул. "Суходолска" към бул. "Никола Петков", преди кръстовището с бул. „Президент Линкълн“ застрахованият лек автомобил е попаднал в несигнализирана и необезопасена дупка на платното за движение, в резултат на което са били увредени предна дясна гума и предна дясна джанта.

Не се спори между страните, че пътят, на който е реализираното произшествието, е общински по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата /ЗП/ във вр. с чл. 8, ал. 3 от закона, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП, следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е именно ответникът С. О.. Същата като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В

конкретния случай именно бездействието на последните по изграждането, ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП, поради което ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители.

Произходът на установената дупка на пътната настилка е ирелевантен за ангажиране на деликтната отговорност, тъй като ЗП предвижда общо и абстрактно задължение на ответника да поддържа републиканските пътища, без значение под въздействието на какви фактори е настъпила частичната им негодност за осигуряване на безопасен пътен трафик.

В контекста на изложеното въззивният съд счита, че увреденият - собственикът на застрахованото МПС има срещу ответника вземане по чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието - чл. 499, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към

Наредба № 49 от 16.10.2014 г. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество - чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка - чл. 400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора - чл. 386, ал. 1 КЗ.

В частност от събраните писмени доказателства и заключението по съдебната автотехническа експертиза се установява, че стойността на ремонта на увредения автомобил по средни пазарни цени възлиза на 1230,40 лв. с ДДС /която сума е в по-висок размер от заплатената и претендирана от ищеца – 1102,35 лв., поради което и законосъобразно и при съобразяване на диспозитивното начала в гражданския процес първоинстанционният съд е приел, че релевираната претенция се явява изцяло основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по окончателното изплащане /чл. 422, ал. 1 ГПК/.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС - потвърдено като правилно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 8 вр. с, ал. 1 ГПК вр. с чл. 37 ЗПП вр. с 25, ал. 1 НЗПП жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20086502/05.04.2021г. по гр.д.№ 9775/2020г. по описа на Софийски районен съд, 27 състав

ОСЪЖДА Столична община ул. „Московска“ № 33, представлявана от кмета Й.Ф., да заплати на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА ЗД „Л.И.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ****, на основание чл. 78, ал. 8 вр. с, ал. 1 ГПК сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____